

ƠN GỌI NÊN THÁNH

1. ÁNH SÁNG GIỮA BÓNG TỐI

Trong một nhà thờ nhỏ, có những chiếc ghế đầu luôn trống. Một cậu bé hỏi cha xứ: "Sao không ai ngồi đó?" Cha mỉm cười: "Ghế ấy dành cho các thánh. Cậu bé ngạc nhiên: Ủa, thưa Cha, ai là các thánh trong xứ này? Ngược nhìn lên các cửa kính màu trên vòm nhà thờ, Ngài trả lời: Các thánh đó. Cậu bé lại càng thắc mắc: Sao các ngài lại xuống ngồi đây được? Cha xứ từ từ giảng giải: Hình các thánh vẽ trên kính màu để khi ánh sáng chiếu rọi ta nhìn được rõ nét, con thấy không? Nghĩa là muốn cho ta biết **"Thánh là người làm chứng cho ánh sáng giữa bóng tối"**.

Cũng như có câu chuyện kể rằng trong một ngôi làng nhỏ nằm giữa rừng sâu, có một người già sống đơn độc ở cuối làng. Mỗi đêm, ông thắp một ngọn đèn dầu trước cửa nhà. Người ta hỏi: "Ông thắp đèn để làm gì? Không ai đi qua đó cả." Ông đáp: "Tôi không thắp đèn cho người đi qua. Tôi thắp cho người lạc đường." Thế rồi, một đêm kia mưa gió, có một đứa trẻ bị lạc trong rừng. Nhờ ánh đèn ấy, em tìm được đường về. Từ đó, người ta gọi ông là người giữ đèn cuối làng. Không ai biết tên ông, nhưng ai cũng biết ánh sáng ấy đã cứu người bơ vơ lạc lối tìm được đường về. Vậy các ngài là thánh **không phải vì họ hoàn hảo, mà vì họ dám ngồi gần Chúa."** họ sống giữa đời, đôi khi âm thầm, **nhưng ánh sáng đời sống họ giúp người khác tìm về với Chúa.**

"Là thánh không phải là chiếu sáng cho chính mình, mà là **thắp sáng cho người khác trong đêm tối"**. Câu trả lời ấy như một lời mời gọi: nên thánh không phải là chuyện xa vời, mà là hành trình gần gũi, bắt đầu từ chính chỗ ngồi của ta hôm nay.

I- NÊN THÁNH LÀ SỐNG CÁC MỐI PHÚC

Nên thánh là sống các mối phúc trong đời thường: biết khóc với người đau khổ, biết tha thứ, biết xây dựng hòa bình: Bài giảng trên núi minh thị tám mối phúc thật: **"Phúc thay ai có tâm hồn nghèo khổ... Phúc thay ai xây dựng hòa bình..."** Các mối phúc chính là **con đường nên thánh** như Tin Mừng thánh Matthêu trình thuật:

"Khi ấy, Chúa Giêsu thấy đoàn lũ đông đảo, Người đi lên núi, và lúc Người ngồi xuống, các môn đệ đến gần Người. Bấy giờ Người mở miệng dạy họ rằng: "Phúc cho những ai có tinh thần nghèo khổ, vì Nước Trời là của họ. – Phúc cho những ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Nước làm cơ nghiệp. – Phúc cho những ai đau buồn, vì họ sẽ được ủi an. – Phúc

cho những ai đói khát điều công chính, vì họ sẽ được no thoả. – Phúc cho những ai hay thương xót người, vì họ sẽ được xót thương. – Phúc cho những ai có lòng trong sạch, vì họ sẽ được nhìn xem Thiên Chúa. – Phúc cho những ai ăn ở thuận hoà, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa. – Phúc cho những ai bị bách hại vì lẽ công chính, vì Nước Trời là của họ.

Phúc cho các con khi người ta ghen ghét, bách hại các con, và bởi ghét Thầy, họ vu khống cho các con mọi điều gian ác. Các con hãy vui mừng hân hoan, vì phần thưởng của các con sẽ trọng đại ở trên trời". (Mt 5, 1-12a)

Đức Giêsu không chỉ ban mỗi phúc – Người **sống các môi phúc ấy**, và mời gọi ta bước theo.

Thánh Phaolô viết: "*Thiên Chúa đã chọn chúng ta trước khi tạo thành vũ trụ, để chúng ta trở nên thánh thiện và tinh tuyền trước mặt Người*" (Ê-phê-xô 1,4). Ơn gọi nên thánh không dành riêng cho một số người được chọn, mà là lời mời gọi dành cho tất cả – từ người mẹ âm thầm hy sinh, người trẻ dám sống thật, đến người già kiên trì cầu nguyện. Mỗi người, trong hoàn cảnh riêng, đều có thể trở nên thánh.

Nên thánh không phải là không phạm lỗi, nhưng là biết đứng dậy sau vấp ngã, biết yêu thương trong điều nhỏ bé, biết sống thật với Chúa trong từng ngày. Một lời nói dịu dàng, một hành động tha thứ, một giây phút cầu nguyện – tất cả đều là bước đi trên con đường thánh thiện.

Các thánh không chỉ là những tượng đài trên bàn thờ, mà là những người đã sống trọn vẹn tình yêu. Họ là "đám mây chứng nhân" (Dt 12,1), là bạn đồng hành nâng đỡ ta trong hành trình đức tin. Họ không xa lạ – họ là những người đã từng sống như ta, yêu như ta, và giờ đây đang cầu nguyện cho ta.

Lễ Các Thánh là lời nhắc ta không cô đơn. Ta thuộc về một gia đình thiêng liêng, nơi mọi người được mời gọi nên thánh. Và chiếc ghế trống ấy – hôm nay – có thể dành cho ta.

II- NÊN THÁNH LÀ TRUNG TÍN TRONG THỬ THÁCH

Nên thánh không phải là tránh đau khổ, mà là trung tín trong thử thách, để tình yêu vượt qua bóng tối. Thị kiến của thánh Gioan kể lại trong **Bài Đọc I** nói rằng: "*Tôi thấy một đoàn người đông đảo... mặc áo trắng, tay cầm nhành lá thiên tuế.*" Đó là hình ảnh **các thánh trong vinh quang**, nhưng trước đó họ đã "đến từ những gian truân lớn lao". **Nên thánh không phải là tránh đau khổ**, mà là **trung tín trong thử thách**, để tình yêu vượt qua bóng tối. Các thánh là **những chứng nhân âm thầm**, đã sống đời thường với lòng tin phi thường:

"Tôi là Gioan đã nhìn thấy một thiên thần khác từ phía mặt trời mọc đi lên, tay cầm ấn Thiên Chúa hằng sống, và lớn tiếng kêu gọi bốn thiên thần được lệnh tàn phá đất và biển mà rằng: "Chớ có tàn phá đất, biển và cây cối trước khi ta đóng ấn trên trán những tôi tớ của Thiên Chúa chúng ta". Và tôi đã nghe biết số người được đóng ấn là một trăm bốn mươi bốn ngàn người, thuộc mọi chi tộc Israel.

Sau đó, tôi đã nhìn thấy đoàn người đông đảo không thể đếm được, họ thuộc đủ mọi nước, mọi chi họ, mọi dân tộc và mọi thứ tiếng. Họ đứng trước ngai vàng và trước mặt Con Chiên, mình mặc áo trắng tinh, tay cầm nhánh lá thiên tuế. Họ lớn tiếng tung hô rằng: "Kính lạy Thiên Chúa chúng tôi, Đấng ngự trên ngai vàng, và Con Chiên".

Rồi tất cả các thiên thần đến đứng chung quanh ngai vàng, và các trưởng lão cùng bốn con vật sắp mình xuống trước ngai mà thờ lạy Thiên Chúa rằng: "Amen! Chúc tụng, vinh hiển, khôn ngoan, cảm tạ, vinh dự, uy quyền và dũng lực cho Thiên Chúa chúng tôi muôn đời. Amen". Rồi một trong các trưởng lão lên tiếng hỏi rằng: "Những người mặc áo trắng này là ai vậy? Và họ từ đâu mà đến?" Tôi đáp lại rằng: "Thưa ngài, hỡi ngài đã rõ". Và người bảo tôi rằng: "Họ là những người từ đau khổ lớn lao mà đến, họ giặt áo và tẩy áo trắng trong máu Con Chiên". (Khải Huyền 7, 2-4.9-14)

III- ƠN GỌI NÊN THÁNH BẮT NGUỒN TỪ CĂN TÍNH LÀM CON

Ơn gọi nên thánh bắt nguồn từ căn tính làm con: "*Thiên Chúa yêu thương chúng ta đến nỗi gọi chúng ta là con cái Người.*" Ơn gọi nên thánh không phải do công trạng, mà do tình yêu Thiên Chúa. Là thánh nghĩa là **sống như con cái Thiên Chúa**, phản chiếu ánh sáng của Cha trong đời sống mình.

"Chúng ta sẽ nên giống Người" – hành trình nên thánh là **biến đổi từng ngày**, trong hy vọng và lòng tin, như thư thánh Gioan đã viết trong Bài Đọc II: "*Người thế nào, chúng ta sẽ thấy Người như vậy*".

"Các con thân mến, các con hãy coi: Tình yêu của Thiên Chúa Cha đối với chúng ta thế nào, khiến chúng ta được gọi là con Thiên Chúa và thực sự là thế. Vì đó mà thế gian không nhận biết chúng ta, vì thế gian không biết Người. Các con thân mến, hiện nay, chúng ta là con Thiên Chúa, còn chúng ta sẽ ra sao thì vẫn chưa được tỏ ra. Chúng ta biết rằng: khi được tỏ ra, thì chúng ta sẽ giống như Người, vì Người thế nào, chúng ta sẽ thấy như vậy. Và bất cứ ai đặt hy vọng nơi Người, thì tự thánh hoá mình cũng như Người là Đấng Thánh. (1 Gioan 3, 1-3)

Thiên Chúa sáng tạo con người mang hình ảnh của Người, ấy là được tạo dựng trong sự thánh thiện. Không những thế, vì thương xót tác phẩm trân quý của mình, Thiên Chúa lại cho Con Một nhập thể làm người trần gian chịu chết để chuộc tội và phục sinh náu thân trong Nhiệm tích Thánh Thể để nuôi dưỡng linh hồn họ, ấy là làm cho con người trở nên giống như Đức Giêsu Con Một của Ngài. Vậy là Thiên Chúa đã xác định phẩm giá của "con người mới" nhờ Đức Giêsu cứu chuộc.

Công đồng Vatican II khẳng định: "Trong Bí tích Thánh tẩy nhờ đức tin, các môn đệ Đức Kitô đã thực sự trở nên con cái Thiên Chúa và được thông phần vào thần tính, và do đó, thật sự đã trở nên thánh. Vì thế, nhờ ơn Chúa họ phải tiếp tục giữ gìn và hoàn thành trong đời mình sự thánh hoá mà họ đã lãnh nhận" (Hiến chế Ánh sáng muôn dân, số 40).

Thánh Kinh cũng đã xác định: "Anh em hãy nên hoàn thiện như Cha anh em trên trời là Đấng hoàn thiện" (Mt 5,48). "Các ngươi hãy là thánh, vì Ta là Đấng Thánh" (Lv 19,2)

Như vậy, để gìn giữ căn tính phẩm giá cao trọng ấy, con người phải cố gắng phát huy đời sống thánh thiện của mình, “không vương bụi trần, giữ lòng, tay sạch trắng trơn,” như lời Thánh Vịnh đáp ca, ấy là bảo toàn Ơn Gọi Nền Thánh:

[1] Chúa là Chúa Tể địa-cầu,
Muôn loài, nhân-loại cúi đầu phục vâng.
[2] Chúa xây trái đất vững-vàng
Trên làn nước biển trùng trùng mênh-mông.
[3-4] Ai lên Núi Thánh tiến dâng,
Vào Đền Thánh Chúa phải không bụi trần,
Giữ lòng, tay sạch trắng trơn,
Không thờ ngẫu-tượng, dối gian thề-bồi.
[5-6] Sẽ đầy ơn phúc Chúa Trời,
Được Người cứu-độ, được Người thưởng công.
Chính là những kẻ nối dòng
Nghệp nhà Gia-cóp hiếu-trung với Ngài.
(Tv 23, 1-2. 3-4ab. 5-6)

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa, xin cho con biết sống thánh giữa đời, bằng tình yêu nhỏ bé mỗi ngày. Xin cho con dám thắp đèn trong đêm tối, để ánh sáng của Chúa soi đường cho người khác

Lạy Mẹ Maria, Mẹ là "*Trinh-Nữ Của Kẻ Nghèo Khó bần-cùng*", xin Mẹ giúp con noi gương Mẹ, thực thi lời Chúa dạy trong bài giảng trên núi. (*)

Thân con nghèo khó có chi?
Phận con hèn kém dám bì với ai?
Người ta danh vọng tiền tài,
Người ta sang trọng tương lai sáng ngời.
Con đành buông thả cuộc đời,
Con đành nuốt tủi ngậm ngùi, Mẹ ơi!
- Con ơi! Mẹ đã bảo rồi:
Mẹ hằng tìm đến những nơi thanh bần.
"Thiên đàng khó nhận kẻ giàu,
Lạc đà còn dễ chui vào lỗ kim."
Đời con càng bị nhận chìm,
Con càng thấy lối đi tìm Thiên Cung;
Con quên Mẹ cũng khổn cùng,
Sống đời thâm lặng vui mừng: Xin Vâng!
- Mẹ ơi, con nguyện vững trông:
Đời Na-gia-rét con không chối từ.
La-vang, Bình-Triệu, Mê-Du (1),
Fa-ti-ma, Lộ-Đức... khắp từ năm châu:
Mẹ đâu chọn kẻ sang giàu,
Nhưng là hèn yếu, cùng bần, vô danh,
Đời con giòn mỏng, mong manh,
Nhưng con có Mẹ, con thành tấm khiên;
Dẫu cho khốn khó triền miên,
Lo chi! Đã có Mẹ hiền ở bên.

(*) "*Mẹ là Trinh-Nữ của kẻ bần-cùng*" (lời Mẹ nói với em Mariette Beco 11 tuổi khi hiện ra tại Banneux ngày 19-01-1933)

(**) Mê-Du: Medjugorie, Nam-Tư.

Ben. Đỗ Quang Vinh